

Рисунка

за

Айла

Стефъни Пъркинс

Превод от английски
Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Isla and Happily Everafter*

Copyright © 2014 by *Stephanie Perkins*

Превод Елка Виденова

Редактор Петя Дочева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1382-1

*На Джарод, най-добрия приятел
и истинската ти любов*

ПЪРВА ГЛАВА

Полунощ е, жегата е убийствена и не е изключено да съм попрекарила с викодина¹, но не си въобразявам – онова момче, онова момче, ей там, *е Той*.

Истинският.

Позата на тялото му ми е позната до болка – приведени рамене, наклонена на дясно глава, носът на два сантиметра от връхчето на химикалката. Напълно погълнат. Обземаме ме болезнена еуфория. Съвсем близо е, сегнал е едва две маси по-нататък, с лице към мен. В кафенето е адски горещо. Носи се горчиво-сладкият аромат на кафе. Копнежът, трупал се в гърдите ми цели три години, внезапно кипва и се излива през устните ми, преди да успея да го възпра:

– Джош!

Вдига рязко глава. Известно време, твърде дълго, ме гледа втренчено, без да продума. После... примигва.

– Айла?

– Значи знаеш как се казвам? И как се произнася името ми? – Повечето хора ме наричат Изла, а всъщност се казвам Айла. Като Лонг Айлънд, но не съвсем. – Устата ми се разтяга в усмивка, която моментално угасва. Ох.

¹ Вид болкоуспокояващо на основата на парацетамол. – Бел. пр.

Джош се оглежда, сякаш търси някого, после предпазливо оставя химикалката.

- Ами да. Делили сме чин по цял куп предмети.

- По пет предмета, общо дванайсет часа.

Настава мълчание.

- Точно така - съгласява се бавно. Отново мълчание. - Добре ли си? - Някакъв тип, който ужасно напомня на Ейбрахам Линкълн на младини, само дето очевидно има слабост към пиърсингите, хвърля менюто - една-единствена ламинирана страница - върху масата ми. Изобщо не го поглеждам.

- Нещо, което да се гъвчи лесно, моля.

Ейбрахам се почесва погоднително по брагата.

- Но без доматиена супа, шоколадов пудинг или малинов крем. През целия ден само това съм яла - добавям.

- А - възкликва Ейб, видимо разведрен. - Нещо ти е зле.

- Не.

Настроението му отново помръква.

- Както и да е - гръбна си менюто обратно. - Някакви алергии? Трябва ли да е кашер? Или вегетарианско?

- Моля?

- Ще проверя в кухнята - той се врътва и се отдалечава.

Поглеждам Джош - продължава да ме гледа. Свежда глава към скицника си, после отново я вдига и отново я свежда. Сякаш не може да прецени дали все още водим разговор. И аз свеждам очи. Обзема ме тревожното чувство, че ако не млъкна, утре горко ще се кая.

Но... май не съм в състояние да се контролирам - всъщност в негово присъствие действително не се владее - и неволно вдигам поглед. Вените ми пулсират мъчително, докато очите ми попиват образа му. Дългият му прекрасен нос. Слабите, уверени ръце. Бледата му кожа е помур-

Рисунка за Айла

гавяла с един-два тона заради лятното слънце, а черната матуировка наднича изпод ръкава на тениската.

Джошуа Васерцайн. Влюбена съм в него до побъркване.

В този миг вдига глава и аз цялата пламвам. Дявол да го вземе това изчервяване. Проклятие, тегнешо над всички червенокоси хора на тоя свят. Направо ми прималява от облекчение, когато Джош се обажда:

- Не е ли странно? Че досега не сме се засичали?

Вкопчвам се в тази реплика като удавник.

- Често ли идваш тук?

- О - той завърта нервно химикалката между пръстите си. - Имам предвид в града. Знам, че живееш някъде наоколо, но никога не съм те виждал.

Сърцето ми трепва. Аз, естествено, зная къде живее, но нямах представа, че и той знае подробности за мен. Учим в един и същи пансион за американци в Париж, но ваканциите прекарваме в Манхатън. Всички знаят, че Джош живее тук, понеже баща му е сенатор за град Ню Йорк. Но пък няма никаква причина някой да помни, че и аз живея тук.

- Не излизам много-много - изтърсвам. - Обаче в момента умирам от глад, а въкъщи няма нищо за ядене. - И в този миг някак от само себе си се настанявам на празния стол срещу него. Компасът, нанизан на верижка около шията ми, издрънчава в плота на масата. - Сутринта ми извадиха мъдреците и уж ме натъпкаха с лекарства, но още ме боли, та мога да ям само разни кашести неща.

Джош най-после се усмихва.

Обзема ме налудничаво чувство на гордост. Отвърщам на усмивката му колкото мога по-въдоушевено, макар всяко разтягане на устните да е инквизиция.

- Какво?

- Значи си на обезболяващи. Сега разбирам.

- Мамка му - съвам един крак и си халосвам коляното в масата. - Толкова откачено ли се държа?

Джош прихва от изненада. Позната ми е тази реакция - на хората и през ум не им минава, че някой толкова гребен като мен, с такова тихичко, плахо гласче, е в състояние да ругае.

- Стори ми се, че се държиш по-различно - отвръща Джош. - Нищо повече.

- Страничните ефекти включват подлата комбинация от смазваща умора и безсъние. Затова и съм тук по това време.

Джош отново се засмива.

- На мен ми ги магнаха миналото лято. Утре ще си по-добре.

- Сигурен ли си?

- Всъщност не. Но след няколко дни със сигурност.

Усмивките ни угасват и мълкваме замислено. Рядко сме разменяли по някоя дума в училище и никога извън училище. Аз съм твърде стеснителна, той - твърде сдържан. Освен това цяла вечност ходеше с едно момиче от училище.

Ходеше.

Разделиха се миналия месец точно преди приятелката му да завърши. На двамата с Джош ни остава още една година до дипломирането. Искане ми се да има някаква логична причина внезапно да прояви интерес към мен, но... причина няма. Бившата му приятелка беше гръзка и самонадеяна. Аз съм пълната ѝ противоположност. И направо не мога да повярвам, че събирам смелост да посоча скициника в стремежа си някак да удължа този вълшебен миг. Чудото на диалога.

- Какво рисуваш? - питам.

Той мигом скрива рисунката с ръка - лице, което много

Рисунка за Айла

напомня на Ейб Линкълн на младини.

- Просто... граскам.

- Това е сервитьорът - ухилвам се. Заболява ме.

Джош смутено отмества ръка, но не казва нищо, само свива рамене.

- И онези гвамата в ъгъла.

Двамата в ъгъла ли? Мислех, че сме сами.

Извързвам се и виждам мъж и жена на средна възраст, седнали в гъното пред списание „Вилидж войс“. Други посетители няма, така че явно не съм изгубила напълно контакт с реалността. Надявам се. Обръщам се отново към Джош, изпълнена с решимост.

- Може ли да погледна?

Ето, попитах. Не мога да повярвам, че попитах. Винаги съм искала да надникна в някой от скицистите му или поне да го подържа. Джош е най-даровитият художник в училище. Талантът му е многостранен, но истинската му страст са комиксите. Веднъж го чух да казва, че рисува роман за живота си.

Автобиография. Личен дневник. Какви ли тайни съдържа?

До момента съм виждала само няколко набързо нахвърляни рисунки, зърнати скришом над рамото му, няколко картини, оставени да съхнат в кабинета по рисуване, граскулките, които лепи по вратите на приятелите си. Стилът му е доста ексцентричен. Донякъде меланхоличен, но и изключително изящен и напълно индивидуален. Всяка линия е изписана с безкрайно старание. А това говори, че истински се възлежда в заобикалящия го свят. Хората го смятат за отбяен, понеже често се отнася нанякъде, бяга от часове и не си пише домашните, но когато видя рисунките му, ми става ясно, че не са прави.

Мечтая си и в мен да се възлежда с таква внимание, с

каквото наблюдава обектите на творенията си. Защото тогава ще разбере, че освен смазваща стеснителност притежавам и други качества, както аз съм сигурна, че той е не просто лентяй.

Бузите ми отново пламват, сякаш може да чуе мислите ми, но после осъзнавам, че действително ме изучава. Дали не му досаждам? Изглежда ми някак притеснен и неволно се смръщвам. Джош кума към масата. Скицникът лежи разтворен пред мен.

Засмивам се. Той също, макар да недоумява какво става.

Скицникът стои отворен на недовършената рисунка. Буквално ме побиват тръпки от възмущение. Лицето на Ейб гледа отегчено от едната страница. Даже обеците на носа, веждите и ушите му са настръхнали раздразнено, мрачно. От другата страница надничат съвършено уловените съсредоточени, леко смръщени лица на възрастната двойка.

Докосвам едното ъгълче на скицника, там, където няма мастило. Съвсем лекичко. Колкото да се уверя, че не сънувам.

– Невероятни са. Целият ли е пълен с портрети? – гласът ми е изпълнен с благоговение.

Джош затваря скицника и го гърбва към себе си. Страниците са омекнали от прелистване. На корицата е залепен синя лепенка с очертанията на Америка. Отгоре на ръка е написана една-единствена дума: „Добре дошли“. Не знам какво трябва да означава, но ми допада.

– Благодаря – той отново ми се усмихва. – Ползвам го за всичко, но, да, предимно портрети.

– А редно ли е?

Веждите му се вдигат озадачено.

– Кое дали е редно?

– Ами не трябва ли първо да ги питаеш?

Рисунка за Айла

- Дали разрешават да ги рисувам? - Кимам. - Не. Нали няма да ползвам рисунките за нещо конкретно. Това даже не ми е официалният скицник. Ето виж. Не мога да вадя страниците.

- Често ли го правиш? Да рисуваш непознати?

- Ами да - той гръбва чашата си с кафе с показалец. До нокътя му се мъдри черно мастилено петно. - За да те бива в нещо, трябва да се упражняваш.

- Искаш ли да се упражняваш с мен? - питам.

По бузите му избива руменина, а Ейб избира точно този момент да тръсне две чинии пог носа ми.

- Пилешка супа и чийзкейк - уведомява ме. - Само това има.

- *Merci* - отвръщам.

- *De nada* - той забелва очи и се отдалечава.

- Какво му става на тоя? - възмуцавам се и забивам вилица в чийзкейка. - О, Боже, страхотен е - смотолевям с пълна уста. - Искаш ли да опиташ?

- Ъ. Не, благодаря - Джош има доста шашардусан вид. - Май здравата си изгладняла.

Захващам се да унищожавам сервираното.

- Наблизо ли живееш? - пита ме той след няколко минути.

Преглъщам.

- На две минути оттук.

- И аз. На десет. - Явно съм го погледнала изненадано, защото продължава: - Странно, нали?

- Готино. - Сръбвам от супата. - Олеле, Боже! Невероятна е.

Той ме гледа мълчаливо в продължение на цяла минута.

- А... ти сериозно ли говориш? Нямах нищо против да те рисувам?

- Аха, нищо против. За теб бих направила всичко. -

Какво трябва да правя?

- Нищо. Каквото правиш в момента.

- Ха! Ще ме нарисуваш как се тъпча като кон. Не. Като прасе. Май се казва прасе. Прасе ли се казва, или кон?

Джош клати глава развеселено. Отваря скициника на нова страница и вдига глава. Очите ни се срещат. Онемявам.

Лешникови очи.

Моментално добавям тази подробност към личния си списък с „Факти за Джош“. Понякога очите му ми изглеждат зелени, понякога кафяви. Сега вече знам защо.

Защото са лешникови. Очите на Джош са лешникови.

Потъвам в зеленикаво-кафява мъгла. Проскърцването на химикалката му се смесва със припукването на колоните, от които се лее старомодна песен. Заедно напяват за копнеж и гушевен смут, за страдание и любов. Вън натезалото небе се прогънва. Дъждът и вятърът се включват в мелодията и аз затананиквам. Главата ми се удря в някакво стъкло.

Изправям се стреснато. Купичката от супата и чиниата от тортата са празни.

- От колко време седя така?

- От известно време - отвръща Джош с усмивка. - Тия лекарства дето си ги пила... Май хубавичко са те хванали, а?

Изпъшквам.

- Само не казвай, че съм заспала с отворена уста и потекла слюнка.

- Нямахте слюнка. Изглеждаш щастлива.

- Наистина съм щастлива - казвам. Понеже... е вярно. Очите ми се премрежват.

- *Айла* - шепне Джош. - *Трябва да си вървим.*

Вдигам глава от масата. А защо главата ми е на маса-

Рисунка за Айла

ма?

- „Орис“ затваря.
- Орис ли?
- Съдба - отвърща той.
- Какво?
- Така се казва кафенето.

- А. Добре. - Тръвам след него навън, в нощта. Продължава да вали. Канките са едри и топли. Покривам глава с разперени пръсти, а Джош натиква скицника под блузата си. Зървам голия му корем. Ммм.

- *Готин корем.*
- Той подскача стреснато.*
- *Какво?*
- А?

На устните му заиграва усмивка. Приусква ми се да го целуна, по една целувка във всяко ъгълче.

- Хайде, Хахабелке - той клати глава. - Накъде?
- Накъде закъде?
- За вас.
- Ще ми дойдеш на гости? - изпадам във възторг.
- Ще те изпратя. Късно е. И вали.
- О, колко мило! Много си мил.

Светофарът лее жълта светлина върху мокрия асфалт. Посочвам накъде да вървим и тичешком прекосяваме Амстердам Авеню. Дъждът заплющява още по-силно.

- Насам! - виквам и двамата се затичваме към скелето, опасало някаква жилищна сграда. Тежки канки трополят по алуминия като в машина за пинбол.

- Айла, чакай!
- Уви, твърде късно.

Скелетата обикновено са идеален подслон при лошо време, но понякога там, където се кръстосват металните пръчки, се образува фуния, която събира вода и само

дебне да залее някого. Вир-вода съм. Цялата. Косата залепва за лицето ми, тънката ми рокля залепва за тялото, сандалите ми гжвакат.

- Ха-ха! - изграчвам, макар да не ми е особено смешно.

- Добре ли си? - Джош се привежда под скелето, заобикаля умело водопада и се мушва до мен.

Напротив, смешно е. Хващам се за корема.

- Боли ме... устата... като се смея. Устата. Устата и коремът. И устата.

Той също се размива, но усещам, че трудно се концентрира. Внезапно, решително, вдига очи към лицето ми и установявам, че е гледал другаге. Усмивката ми се разширява още повече. Обзема ме дълбока благодарност към гъжда.

Джош отстъпва назад, а стойката издава смущението му.

- Почти стигнахме, а?

Посочвам редицата островърхи сгради от другата страна на улицата.

- Втората. Със зелените капаци и керемидения покрив.

- Тези съм ги рисувал - очите му се разширяват, видимо е впечатлен. - Великолепни са.

Апартаментът на нашите е в къща във фламандски стил, строена към края на деветнадесети век. Живеем в един от малкото квартали, в който жителите могат да гледат цветя на верандите си, без минавачите да ги късат.

- И татат ги харесва. Въобще харесва красивите неща. Понякога е французойка. Затова ходя в това училище. - Млъквам. Джош ме повежда към входа с пъвязящите рози над вратата. Ето че съм у дома. Сваля ръката си от кръста ми и едва тогава забелязвам, че ме е бил подхванал през талията.

- Мерси - казвам.

Рисунка за Айла

- Моля.
- Благодаря.
- *De rien.*

Въздухът е натезжал от аромата на мокрите рози. Влизам опипом, а той изчаква на тротоара, красив като статуя. Тъмната му коса вече е мокра като моята. По носа му се стича струйка вода. С едната си ръка притиска скицника към гърдите, под тениската.

- Благодаря - повтарям.
- Гледай да поспиш, Шантавелке. Приятни сънища - Джош извисява глас, за да го чуя през стъклената врата.
- Приятни сънища - повтарям.